

עיונים

על משמרת הקודש

לא באלה חלק יעקב

אופנה חדשה חדרה בקרב הציבור החרדי, והיא יצר הטיועלים. לא די לו ליצר הרע במה שחולל ברחובות הערים, עד שבעה"ר נתקיים בנו הכתוב: צדו צעדינו מלכת ברחובותינו, אלא שהוסיף להחדיר חידק מסוכן שעטף אותו באינטימיות של חשיבות, להכיר מקומות רחוקים, כאילו קיימת חובה להיות בכל מקום ומקום. מבלי להתערב על צורת הנסיעה המלווה בקלות ראש, ובפרט כשהיא אינה על טהרת שמירת המחיצות וההפרדה המחללת הנדרשת בכון דא, הרי עצם בילוי הזמן בדברים בטלים, כבר אינו מתאים לאברכים וצעירים, אשר בכל ימות השנה, שוקדים הם על תלמוד ומשימים לילות כימים, ושאיפתם היא לגדול בתורה כתלמידי חכמים מובהקים שיראתם קודמת לחכמתם. מעניין לברר מי הוא זה שקבע כי מנוחת הגוף, שעליה מסתמכים הקובעים "בין הזמנים" בחודש מנחם-אב, פירושה טיולים מפרכים להרים וגבעות, מדבריות וימים וכו', הכרוכים במכשולים לגוף ונפש כאחד, ובפרט לאחרונה כאשר הדור כיום הם בחזקת סכנה ובעוה"ר כבר גרמו לקרבן ר"ל. אף אם לא נרצה להכניס את ראשיתו בין ההרים, בקשר לעצם הדבר של סגירת הישיבות בעיצומו של הזמן, בסמוך לימי הרחמים, הרי אין ספק כי כאשר קבעו את זאת, לא התכוונו לכך שבני תורה ימצאו את מנוחתם ב"יוסעוריו" למקום פלוני או לאחר אלמוני, ואנו מנועים לפרט את הצד השלילי שבדבר, בגלל הרחק מהכיעור ומה דומה לו. לא נישל בשד בכשרים, אם נחפש ונמצא את השרש לרעה חולה זו ביצר החיקוי, שלאחרונה החל לקנות שביטה בתוככי החרדים כאילו עלינו ללמוד מהחילוניים, כיצד מבליים את הזמן דומה, כי חייב כאן להישמע קולם הרועש של תופסי התורה ראשי הישיבות הגאונים שליט"א שיכריזו ברבים כי בן-ישיבה אסור לו להשתתף בטיולים אלו הפסולים בתכלית אפילו לסתם "עמק" וכל שכן לבני תורה המדקדקים בכל דבר, ואשר הנהגתם היא בדרך כלל לפנים משורת הדין. ושוב, אולי מהראוי להרהר בקול, כי אין להתבייש בכך שניחשב "פאטאטיים", אדרבה, על כך גאון תינו. אין לנו שום ענין בכל האופנות המתחדשות על-ידי היצר, לרבות אותו ביטול זמן טפל ששמו "טיור לים", ואף אם אין בהן שום תוספת לזוהי של אבזרייהו דחטאים, אלא אותה תופעה עצמה היא מכוערת ופסולה בעינינו וכל-שכן כאשר הדברים קשורים בחשש איסור, חייבים לברוח הימנה כבורח מן האש. האמת ניתנה להיאמר, כי גם בפרצה זו כבכל פרצה אחרת, יש שמנסים להלביש את הדבר בסגנון

הצדיק מתעלה בהיותו במרום — על ידי ממשיכי דרכו

(ע"פ כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא זי"ע)

— הרב ש.ח. פרוש —

לענין בשר נדמה כאילו הצדיק אינו עמנו, אך לאמיתו של דבר חי הוא ועבודתו הקדושה נמשכת והולכת. אורו זורח ואשו יוקרת ומתממת. הנשמה העילאית שבהיותה שוכנת בגוף, נלחמה עמוגים יכלה לו, עד שהאויב הפך להיות אוהב. חזרה לצור מחצבתה מתחת לכסא הכבוד כשהיא עטורת זר-נצחון. מלאכי מרום יצאו לקראתה, תמזים הם ושוואים זה לזה, הכיצד זכה קרן מחומר לעמוד בנסיון, להתגבר על כל המפריעים, לנצח את הקמים עליו ולהתעלות במעלות קדושים.

נהרי נחלי עדנים מצפים לו לצדיק, משתוקקים הם להעסימו מנוגמם ולהשביעו בעדנם, אך דעתה של הנשמה הוזהרת נתונה דוקא למה שמתרחש למטה בארץ תלאובות, בעמק העכור ששמו עולם כל אותו נועם קסום המיועד עבורו, אינו כרוג מענינו, השכר הנצחי — עין לא ראתה. לא מהוה עבורו נושא כעת, כולו שוקק וכוסף להמשכיות.

זה שכל ימיו הם שרשרת אחת של עשייה וחשבון, טיפוס למרומים תוך כדי סיכונים והפקרת הגוף עד תום, נפשו עורגת ותאבדה לעמל ויגיעה, בוחל הוא במנוחה, שש הוא לפעול ולהפעיל, ובלבד שיזכה להוסיף נחת רוח ליוצרו.

מה לו עדן, ומי לו תענוגים, לעמל יולד — עמלה של תורה, זמנו הקצוב נסתיים, מלאכת העבודה נשלמה, אמנם יושב בשמים ממתיק לעושה-יצרנו בארץ, לגמול עמו חסד כמפעל, לפדוע שחר פעלו בעין טובה ובסבר פנים יפות, צבאותיו המרובים נקראים לפתוח לפניו שערי עדן העליון, צדיקי עולם מוזמנים על ידי הקול הקורא: פנו מקום לנפש נקי וצדיק, עולמו הוזהר פוסע לקראתו בחדרת קדש. באהבה ללא גבול, בשמחה עזה שאין לה מעצורים.

ברם, הלה מחזיק בשלו, במשך ימי חלדו הרחיק מעליו כל הרהור קל אודות קבלת פרס, בסתר לבו שאף לכך שעבודתו תהיה בלתי לה' לבדו, ואפילו על מנת שלא לקבל פרס, מחשבה אחת מטרידה אותו גם בשעה זו כאשר נשמתו דואה לגבהים ומרחפת בעליונים, והיא כיצד ואיך יוכל למנוע מעצמו את החופש מן המצוות, אין ברצונו להיכלל באלו הנקראים חפשי.

כל כולו משתוקק להמשך העול הכבד, שלגביו הוא מתוק מרבש ונופת צופים, והנה באה הבשורה המיוחלת: למען ירבו יומים וימי בנים — כימי השמים על הארץ, על אף היותו בשמים, הרי תלמידיו מקימים משכן בארץ כל מעשה טוב, כל מחשבה מוזקקת, כל דיבור מועיל שלהם נוקף לזכותו, דומה עליו כי העדן האמיתי הוא שם בקרב שומעי לקחו וממשיכי דרכו.

שש הוא לחוש את קרבת בעלי הבחירה, החגורים כלי מלחמה ונאמנים להוראת המצביא, גם בשעה ששר הצבא הפליג לרקיע העליון, אותו קשר הקושר את תלמידיו אליו מרעף עליו טל של תחיה: צדיקים במיתתם קרויים חיים.

בשלש מאות ועשר העולמות המיועדים עבורו, צר לו המקום, לעומתם אותה פינה צרה שהשביעה אותו מרום מהוה עבורו כר נרחב, שבע אשר הוא הצדיק, על כך שאין הפסק למעשיו, לתורתו, להנהגתו והדרכותיו, העתיד הוא כולו שלו, הודות לצניגיו עלי אדמות ימיו פרים ורבים, אחוזתו היא הנצח, חי הוא בשמים אך מעדיף הוא את החיים הנמשכים בארץ מכוח ובזכות עמלו, זו תורה וזה שכרה, חיים שיש בהם אהבת תורה ויראת שמים, המפכים בעוז כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק-חיים כולכם היום.

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל-טוב לבבית

מלא חפניים ברכות מוגש בזה למעלת הרב הגאון הנודע לשו"ת צנא מלא ספרא

רבי יודא גרינפלד שליט"א

ראש ישיבה דחסידי בעלזא דיומ"ץ דקהלתנו באנטוורפן

לשמחת אירוסיו בנו ני"ו עב"י בת

הרב חכם צבי הלברשטאם זצ"ל

יזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יו"ח בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

ה ה ה ה ה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל-טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא למעלת כבוד הרהג"צ המפורסם פאר מקדושים

רבי משה ארנסטר שליט"א

אב"ד ונשיא קרית "מאור חיים" ירושלים-צפת

ולבנו הרב הגאון החסיד המו"מ בנשיק

מוהר"ר זאב שליט"א

ראש ישיבת "מאור חיים"

לשמחת הכנס הנכד-הבן לעול המצוות

יזכו לרוות רוב נחת דקדושה לתפארת השושלת הקדושה
ה ה ה ה ה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברוך הבא בשם ה'

ברגשי כבוד ויקר אנו מקדמים בברכה את כבוד ידידנו הגאון הגדול המפורסם מגדולי בעלי ההוראה

מוהר"ר יצחק אייזיק ליעבס שליט"א

בעמח"ס שו"ת "בית אבי" ג' חלקים

להופעתו בארצנו הקדושה

יברכך ד' מציון וראה בטוב ירושלים

ה ה ה ה ה

קרא והפץ!

"המחנה החרדי"